

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 723

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 august 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 173 din 4 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	2–4
Decizia nr. 186 din 4 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4), ale art. 14 alin. (1), ale art. 25, ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a dispozițiilor art. 9 din capitolul VIII coroborate cu dispozițiile cuprinse în capitolul I lit. A ale anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017	5–9
Decizia nr. 230 din 27 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și 68 din Codul de procedură penală	10–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
651. — Hotărâre pentru modificarea anexelor nr. 1 și 2 la Hotărârea Guvernului nr. 356/2023 privind aprobarea domeniilor și programelor de studii universitare de master acreditate și a numărului maxim de studenți ce pot fi școlarizați în anul universitar 2023—2024	14
678. — Hotărâre pentru suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2023, și privind aprobarea normativelor și limitelor maxime de cheltuieli pentru organizarea Forumului de Afaceri al Inițiativei celor Trei Mări, a activităților și reuniunilor naționale și pentru coordonarea altor colaborări în marja Inițiativei celor Trei Mări, în contextul organizării Summitului Inițiativei celor Trei Mări la București, ce vor avea loc în perioada 6—7 septembrie 2023	15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
336. — Decizie privind revocarea și numirea unor membri în cadrul Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și pentru modificarea art. 1 din Decizia prim-ministrului nr. 270/2014 privind numirea membrilor Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 173

din 4 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Eugenia Chenaru, Adela Ursea, Constantin Cristian Chenaru și Iuliana Diana Kamada în Dosarul nr. 9.475/212/2018/a1.1.1 al Judecătoriai Constanța — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.892D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 457 din 11 iulie 2019 și Decizia nr. 841 din 12 decembrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 9.475/212/2018/a1.1.1, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Eugenia Chenaru, Adela Ursea, Constantin Cristian Chenaru și Iuliana Diana Kamada cu ocazia soluționării unei cereri de restituire a taxei judiciare de timbru, formulată în cadrul procedurii necontencioase judiciare, ca urmare a anulării cererii de chemare în judecată având ca obiect rezoluțiunea unui contract de vânzare-cumpărare, în procedura regularizării conform art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia menționează că, în acord cu dispozițiile art. 44 din Constituție, art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 prevede că taxele judiciare de timbru reprezintă plata serviciilor prestate de către instanțele

judecătorești. Așa fiind, apreciază că instanțele de judecată nu vor putea percepe sume suplimentare (cu acest titlu), altele decât cele care corespund serviciilor efectiv prestate. În speță, arată că suma percepută ca parte din procedura de regularizare depășește cu mult plata serviciilor minime prestate, iar nerestituirea părții care nu se justifică echivalează cu o confiscare ilegală și, deci, cu un atentat la dreptul de proprietate privată, garantat de art. 44 din Constituție.

6. Apreciază că nerestituirea diferenței din suma percepută ca taxă judiciară de timbru încalcă și principiul egalității în fața legii, în sensul că se produce o discriminare între cel care plătește orice sumă insuficientă cu titlu de taxă judiciară de timbru și cel care nu plătește nicio sumă, ambilor anulându-li-se acțiunile fără, însă, ca celui din urmă să îi fie instituită vreo obligație de plată. Autorii excepției apreciază că nerestituirea sumei nedatorate în condițiile legii încalcă și principiul constituțional care consacră dreptul la un proces echitabil, apreciind că această situație reprezintă o confiscare a unei sume de bani care nu poate fi făcută decât în condițiile legii, iar în speță legea nu prevede o astfel de măsură în cazul timbrării insuficiente a unei cereri în justiție.

7. Așa fiind, autorii susțin că dispozițiile art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 sunt neconstituționale în măsura în care, folosind sintagma „acțiunea corect timbrată”, împiedică restituirea părții din taxa judiciară de timbru care nu reflectă contravaloarea serviciilor prestate de instanță până la anularea acțiunii.

8. **Judecătoria Constanța — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest context, invocă jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a statuat că accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului (a se vedea Decizia nr. 109 din 1 februarie 2011). De asemenea, învederează că instanța de contencios constituțional a reținut că atunci când timbrarea acțiunii este o cerință imperativă a legii, judecătorul nu poate soluționa o cerere fără a constata în prealabil valabilitatea efectuării plății taxei de timbru aferente valorii obiectului cererii de chemare în judecată (a se vedea Decizia nr. 144 din 7 martie 2013).

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, potrivit căruia „(1) *Sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parțial sau proporțional, la cererea petiționarului, în următoarele situații: [...]*

d) când acțiunea corect timbrată a fost anulată în condițiile art. 200 alin. (3) din Codul de procedură civilă sau când reclamantul a renunțat la judecată până la comunicarea cererii de chemare în judecată către pârât;”.

13. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și celor ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 283 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 20 iulie 2016, Decizia nr. 457 din 11 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 833 din 14 octombrie 2019, Decizia nr. 599 din 30 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.150 din 3 decembrie 2021, sau Decizia nr. 328 din 19 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 1 septembrie 2022, prin care s-a statuat în sensul constituționalității reglementării criticate.

15. Din perspectiva criticilor formulate, Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (1) și (2) și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești, precum și cererile adresate Ministerului Justiției și Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt supuse taxelor judiciare de timbru. Aceste taxe judiciare de timbru sunt datorate de către toate persoanele fizice și juridice și reprezintă plata serviciilor prestate de către instanțele judecătorești, precum și de către Ministerul Justiției și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind stabilite în mod diferențiat, după cum obiectul acestora este sau nu evaluabil în bani, cu excepțiile prevăzute de lege.

16. Prin Decizia nr. 328 din 19 mai 2022, precitată, paragraful 17, Curtea a reținut că, potrivit art. 33 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, reclamantului i se pune în vedere, în condițiile art. 200 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, obligația de a timbra cererea în quantumul stabilit de instanță și de a transmite instanței dovada achitării taxei judiciare de timbru, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării instanței, prin aceeași comunicare instanța

punând în vedere reclamantului și posibilitatea de a formula cerere de acordare a facilităților la plata taxei judiciare de timbru, în termen de 5 zile de la primirea comunicării. Instanța nu va proceda însă la comunicarea cererii de chemare în judecată în condițiile art. 201 alin. (1) din Codul de procedură civilă decât după soluționarea cererii de acordare a facilităților la plata taxei judiciare de timbru.

17. Referitor la art. 200 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală *Verificarea cererii și regularizarea acesteia*, Curtea subliniază că procedura regularizării cererii introductive este obligatorie, având drept scop remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât, la momentul demarării procedurii de fixare a primului termen de judecată, aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194—197 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a dorit astfel disciplinarea părților din proces și, în acest fel, respectarea principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil. Procedura regularizării cererii introductive are rolul de a degreva instanțele de judecată de cereri incomplete, fiind de natură a pregăti judecata sub toate aspectele sale.

18. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că prin aceste dispoziții legiuitorul a dorit instituirea unei discipline procesuale tocmai pentru a garanta respectarea principiului accesului liber la justiție, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare. În privința cererii de chemare în judecată, Curtea a statuat că procedura regularizării cererii de chemare în judecată este justificată prin prisma finalității legitime urmărite de legiuitor, și anume fixarea corectă a cadrului procesual, în vederea evitării acordării de noi termene de judecată pentru complinirea lipsurilor, ceea ce conduce atât la asigurarea dreptului de apărare al pârâtului, aflat în deplină cunoștință de cauză cu privire la obiectul cererii, motivele invocate și probele solicitate, cât și la asigurarea celerității procesului, permițând astfel o bună desfășurare a judecății într-un termen optim și previzibil, în sensul art. 6 din Codul de procedură civilă, element component al termenului rezonabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție. Curtea a mai reținut că instanțele de judecată sunt singurele competente să aprecieze, în concret, în ce măsură anumite lipsuri ale cererii de chemare în judecată au o suficientă gravitate pentru a justifica anularea cererii în procedura regularizării (a se vedea Decizia nr. 583 din 29 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 18 noiembrie 2015).

19. De asemenea, Curtea a statuat că anularea cererii de chemare în judecată reprezintă un act de dispoziție al instanței, dat în respectarea principiului legalității consacrat de art. 7 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*Judecătorul are îndatorirea de a asigura respectarea dispozițiilor legii privind realizarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor părților din proces*” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 306 din 12 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 26 iulie 2016, paragraful 19, și Decizia nr. 193 din 3 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 22 august 2018, paragraful 26).

20. Prin Decizia nr. 457 din 11 iulie 2019, precitată, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 45 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parțial sau proporțional, la cererea petiționarului, în anumite situații.

Totodată, Curtea a observat că art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, supus controlului de constituționalitate, face trimitere la dispozițiile art. 200 alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Când cererea nu îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194—197, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3)”.

21. Cu privire la materia restituirii taxelor judiciare de timbru, prin Decizia nr. 599 din 30 septembrie 2021, paragraful 18, Curtea a reținut că printr-o asemenea reglementare se evită o îmbogățire fără justă cauză a statului și se acoperă o paletă largă de situații în care se restituie, în totalitate sau în parte, taxele judiciare de timbru. În acest context, prin Decizia nr. 328 din 19 mai 2022, paragraful 26, cu privire la reglementarea de către legiuitor în cuprinsul art. 45 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a situațiilor în care sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parțial sau proporțional, la cererea petiționarului, Curtea a constatat că, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este prevăzută de lege, astfel încât stabilirea cazurilor în care se restituie taxele judiciare de timbru este de competența legiuitorului, judecătorul urmând să aprecieze care este cuantumul sumei ce va fi reținută, corespunzător, în funcție de specificitatea cauzei și a activităților desfășurate până la momentul la care acesta constată că devine aplicabil unul dintre cazurile de restituire, integrală sau parțială, a sumei plătite de reclamant cu titlu de taxă judiciară de timbru. Totodată, Curtea a reținut că, în momentul în care justiția a fost investită cu judecarea unei cauze, mecanismul pe care îl presupun declanșarea și desfășurarea unui proces a fost deja pus în mișcare, ceea ce implică o serie de cheltuieli, uneori foarte costisitoare, astfel încât, având în vedere tocmai caracterul de serviciu public al justiției, aceasta nu poate fi investită în mod gratuit.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Eugenia Chenaru, Adela Ursea, Constantin Cristian Chenaru și Iuliana Diana Kamada în Dosarul nr. 9.475/212/2018/a1.1.1 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 45 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Constanța — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 186

din 4 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4), ale art. 14 alin. (1), ale art. 25, ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a dispozițiilor art. 9 din capitolul VIII coroborate cu dispozițiile cuprinse în capitolul I lit. A ale anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4), ale art. 14 alin. (1), ale art. 25, ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a dispozițiilor art. 9 din secțiunea 1 a capitolului VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 coroborate cu dispozițiile cuprinse în capitolul I lit. A din aceeași anexă, excepție ridicată de Monica Buzea și alții în Dosarul nr. 6.902/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.760D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 740 din 8 octombrie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 6.902/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4), ale art. 14 alin. (1), ale art. 25, ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a dispozițiilor art. 9 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 coroborate cu dispozițiile cuprinse în capitolul I lit. A din aceeași anexă, excepție ridicată de Monica Buzea și alții într-o cauză având ca obiect drepturi salariale.**

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se critică prevederile tabelului de la lit. A din cadrul capitolului I și, respectiv, cele ale art. 9 din cadrul capitolului VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Astfel, potrivit autorilor excepției

de neconstituționalitate, din cuprinsul acestor dispoziții rezultă că procurorii sunt salarizați dezavantajos față de judecători.

6. Soluția legislativă criticată îi discriminează pe procurori față de judecători, în acest fel încălcându-se statul de drept. Scopul declarat al Legii-cadru nr. 153/2017 este majorarea salariilor tuturor categoriilor de personal bugetar în contextul creșterii economice accentuate, și nu modificarea implicită a statutului magistraților. Diferențele salariale dintre cele două categorii de magistrați pot ajunge în anul 2022 la aproximativ 3.000 de lei.

7. Art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 este contrar art. 16 alin. (1) și art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, în condițiile în care, potrivit art. 4 și 5 din secțiunea 1 a capitolului VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, lege specială pentru personalul din justiție, se acordă sporuri de până la 45%. Or, în aceste condiții, aceste din urmă prevederi legale ar trebui să se rețină ca fiind aplicabile. Din cauza acestei reglementări, ordonatorii de credite aplică fie prevederile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, fie pe cele cu caracter special. Prevederile cu caracter special nu prevăd în mod expres că sporurile la care fac referire nu pot fi acordate prin cumulare, adică până la 45%.

8. Sporurile reglementate în favoarea personalului din justiție au un caracter obiectiv, fiind acordate ca urmare a derulării activității în condiții de confidențialitate, condiții grele de muncă sau de solicitare neuropsihică, de exemplu. Or, prin prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, ordonatorii de credite au posibilitatea de a dispune în mod discreționar acordarea sau, dimpotrivă, neacordarea acestora și, de asemenea, pot să aducă atingere, în fapt, înseși rațiunii instituirii acestor sporuri.

9. Astfel, aceste prevederi sunt și discriminatorii, deoarece persoane care desfășoară aceeași activitate în cadrul unor instituții distincte, dar de același grad, ajung să primească sporuri diferite, din pricina aplicării discreționare a prevederilor criticate.

10. Soluția legislativă care derivă din interpretarea și aplicarea art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la indemnizația de conducere prevăzută de art. 10 alin. (1) lit. b) din secțiunea 2 a capitolului VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 nu este clară și previzibilă, deoarece nu cuprinde norme tranzitorii prin care să se stabilească cu certitudine modul în care se majorează indemnizația. Prevederile criticate nu permit înțelegerea naturii juridice a indemnizației de conducere acordate magistraților: (i) spor, (ii) indemnizație propriu-zisă sau (iii) o natură *sui generis*. De asemenea, nu este posibil să se cunoască dacă majorările salariale prevăzute de art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 vizează și aceste indemnizații de conducere.

11. Autorii mai au în vedere faptul că, deși se prevăd creșteri succesive ale indemnizațiilor de încadrare și ale sporurilor până în anul 2022, personalul din justiție nu va putea beneficia, după 1 ianuarie 2019, de sporurile prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, deoarece normele

tranzitorii nu dispun cu privire la momentul de la care aceste sporuri se aplică. În acest fel se încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție sub aspectul clarității și previzibilității legii.

12. Cu referire la această soluție criticată, autorii precizează că din dispozițiile art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 rezultă că se păstrează inclusiv cuantumul sporurilor prevăzute de art. 4 alin. (1) și art. 5 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Astfel, din moment ce Legea-cadru nr. 153/2017 prevede creșteri succesive ale indemnizației de încadrare și ale sporurilor până în anul 2022 începând de la nivelul aferent anului 2017, devine, practic, imposibilă acordarea sporurilor prevăzute de art. 4 și 5 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, care vor fi actualizate și majorate de-a lungul timpului. În lipsa unor norme clare care să prevadă momentul de la care devin aplicabile aceste dispoziții, se ajunge la situația absurdă în care persoanele din sistemul judiciar vor avea sporuri la nivelul din 2010 până în 2022, ceea ce este nelegal, de vreme ce legiuitorul însuși a recunoscut aceste sporuri. Prin urmare, se aduce atingere exigențelor de claritate și previzibilitate a legii impuse de art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

13. Totodată, în opinia autorilor, se încalcă și art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece aplicarea etapizată a Legii-cadru nr. 153/2017 este în contradicție cu art. 4 și 5 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, care recunosc un beneficiu de imediată aplicare personalului din sistemul judiciar.

14. O altă soluție criticată vizează art. 14 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 4 și 5 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Astfel, în ceea ce privește indemnizația pentru titlul științific de doctor, nu se poate stabili cu certitudine dacă legea este incidentă în prima etapă de aplicare a Legii-cadru nr. 153/2017 (1 iulie 2017), în a doua etapă (1 ianuarie 2018) sau în a treia etapă (1 ianuarie 2019). În acest fel se încalcă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție în componenta privind claritatea legii. Autorii excepției consideră că art. 14 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilește că data avută în vedere de sintagma „*personalul care deține titlul științific de doctor*” este data aplicării Legii-cadru nr. 153/2017. Ținând însă seama de faptul că, potrivit art. 38 din aceeași lege-cadru, dispozițiile acesteia se aplică în 3 etape distincte, în cazul concret al indemnizației pentru titlul științific de doctor nu se poate stabili cu certitudine data aplicării legii care o prevede, adică etapa corespunzătoare dintre cele 3 etape de aplicare a Legii-cadru nr. 153/2017. O dată în plus, conchid autorii, se încalcă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție în componenta referitoare la previzibilitatea legii.

15. În continuare, autorii consideră că art. 14 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 este discriminatoriu în măsura în care nu permite acordarea indemnizației pentru titlul științific de doctor și celor care nu își desfășoară activitatea în același domeniu cu cel în care au obținut titlul. Se arată că rațiunea acordării sporului pentru titlul științific de doctor nu este legată, în toate situațiile, de o competență profesională mai ridicată în activitatea desfășurată, ci de stabilirea unui nivel de ierarhizare din perspectiva studiilor superioare absolvite. Or, tratamentul diferențiat instituit de sintagma „*dacă își desfășoară activitatea în domeniul pentru care deține titlul*” din cuprinsul art. 14 alin. (1) al Legii-cadru nr. 153/2017 discriminează persoanele aflate în situații analoge, și nu neapărat similare. Chiar și în situația în care acest spor face parte din categoria drepturilor salariale suplimentare, statul trebuie să țină, în continuare, seama de principiul egalității și nediscriminării. Se amintește, în acest context, că situația este similară cu cea în care legea trata în mod diferențiat personalul plătit din fonduri publice în funcție de data obținerii titlului de doctor, respectiv intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. O astfel de practică a fost,

de altfel, sancționată de către instanțele judecătorești, pornind de o soluție de principiu adoptată în 2013 de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării. Art. 14 alin. (1) și art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece îi discriminează (indirect) pe magistrații care nu au obținut titlul științific de doctor în domeniul în care își desfășoară activitatea în raport cu colegii lor cu care se află într-o situație analogă și care, deținând titlul de doctor în domeniul în care își desfășoară activitatea, beneficiază de spor, deoarece soluția excluderii acestui beneficiu este nejustificată.

16. De asemenea, autorii arată că dispozițiile criticate încalcă și principiul drepturilor câștigate, întrucât, odată aplicate unor situații particulare, neagă esența dreptului de a beneficia de indemnizația pentru titlul științific de doctor pentru o întreagă categorie de persoane, în condiții discriminatorii. Fac trimitere, în acest context, la jurisprudența Curții Constituționale conform căreia faptul trecut care reprezintă dreptul câștigat este dreptul la pensie sau la salariu, și nu cuantumul pensiei sau al salariului. În mod similar, apreciază autorii, dobândirea titlului de doctor este faptul trecut și deci intrat sub protecția drepturilor câștigate, chiar dacă drepturile salariale, subsecvente acestei calități, nu pot fi considerate o extindere a faptului trecut, ci mai degrabă un fapt viitor.

17. Se mai arată că dispozițiile legale criticate conduc la diminuarea veniturilor salariale, aceasta nefiind necesară. În acest fel, se încalcă art. 41 din Constituție. De asemenea, legiuitorul, chiar și fără să fie constrâns de rațiuni bugetare în luarea acestei măsuri, ar fi trebuit, oricum, să indice rațiunea sa economică sau socială. În plus, măsura nu este aplicată temporar.

18. Cu privire la pretinsa discriminare a procurorilor față de judecători, autorii excepției menționează că, deși statutul legal al acestora, în particular cel prevăzut de Legea nr. 303/2004, este identic, nefiind modificat prin Legea-cadru nr. 153/2017, acest din urmă act normativ instituie o salarizare diferită pentru cele două categorii de magistrați. Din acest motiv este aplicabil principiul dezvoltat de Curtea Constituțională și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căruia pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, tratamentul trebuie să fie egal. Legea-cadru nr. 153/2017 instituie pentru prima dată de la adoptarea Constituției din 1991 diferențierea salarială dintre procurori și judecători. Salarizarea diferențiată a procurorilor față de judecători este, în opinia autorilor excepției, contrară și Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, Directivei 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, și Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, dar și art. 20 din Constituție, reglementări care garantează inclusiv dreptul la un salariu egal pentru muncă egală. Cu alte cuvinte, ținând seama de statutul legal identic al procurorilor și judecătorilor, salarizarea diferențiată a acestora nu se justifică, neputând fi indicată nicio lege care să reglementeze diferențiat situația procurorilor și a judecătorilor sub diverse alte aspecte.

19. Mai mult decât atât, procurorii și judecătorii au și același statut constituțional, potrivit celor reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 866 din 28 noiembrie 2006. Din aceste rațiuni, Curtea a reținut, în decizia menționată, că, stabilind pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție condiția de vechime de 12 ani în funcția de judecător sau procuror, prin adăugarea condiției exercitării în ultimii 2 ani a funcției de judecător la tribunale sau la curțile de apel, legiuitorul i-a discriminat pe procurori.

20. Autorii mai arată că procurorii sunt supuși unei discriminări directe, așa cum este această noțiune înțeleasă în

jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, discriminarea directă și indirectă fiind contrară și prevederilor art. 7 și 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 7 din Pactul internațional pentru drepturile economice, sociale și culturale și ale art. 4 din Carta socială europeană revizuită. Mai mult, însăși Legea-cadru nr. 153/2017 consacră, la art. 6 lit. b), principiul nediscriminării. Procurorii sunt discriminați fără nicio justificare, câtă vreme complexitatea funcției și toate celelalte criterii de ierarhizare și funcționare sunt aceleași. Singurele forme de diferențiere salarială în interiorul profesiei de magistrat sunt cele prevăzute de art. 8 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, care permite ierarhizarea posturilor în vederea stabilirii salariilor în funcție de o serie de criterii generale. Este menționată și Decizia nr. VI din 15 ianuarie 2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, referitoare la discriminările nepermise apărute între procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și procurorii din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, pentru examinarea recursului în interesul legii privitor la aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, precum și a dispozițiilor art. 28 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2004, modificată și aprobată la rândul ei prin Legea nr. 601/2004.

21. Mai departe, autorii excepției susțin că se încalcă principiul securității juridice, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție și jurisprudenței Curții Constituționale dezvoltate în acest sens, care impune ca normele legale să fie clare și previzibile, astfel încât destinatarii lor să își poată adapta conduita. Astfel, nici din expunerea de motive a Legii-cadru nr. 153/2017 și nici din conținutul acesteia nu rezultă care este temeiul salarizării diferențiate a procurorilor față de judecători. Din acest motiv, conchid autorii excepției, ar trebui ca și în cazul salarizării procurorilor să se aplice rațiunea adoptării Legii-cadru nr. 153/2017, explicit redată în expunerea ei de motive, respectiv majorarea salariilor de bază ale tuturor categoriilor de personal bugetar. Întrucât dispozițiile criticate ignoră întregul cadru legal anterior cu privire la o anumită categorie de personal, iar maniera de aplicare a unei anumite grile de salarizare este arbitrară, se încalcă cerințele de previzibilitate a actelor normative, așa cum au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale.

22. În continuare, autorii arată că, în vederea respectării supremației legii și a statului de drept, Ministerul Public trebuie să beneficieze de posibilitatea deopotrivă faptică și legală de a-și îndeplini funcția constituțională prevăzută de art. 131 din Constituție. În acest context, autorii precizează că pentru îndeplinirea justiției sunt esențiale independența și imparțialitatea aplicabile pe deplin magistraților. Făcând referiri extensive la jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, autorii excepției apreciază că drepturile salariale ale magistraților, ca parte a stabilității financiare, sunt componente la fel de importante ca restul componentelor necesare pentru independența justiției.

23. De asemenea, se arată că măsura criticată este contrară și art. 132 din Constituție, care îl obligă pe legiuitor să impună mecanisme de asigurare reală a independenței atât a judecătorilor, cât și a procurorilor, fără de care un stat de drept nu poate exista.

24. Autorii arată, în plus, că, deși Legea-cadru nr. 153/2017, în mod similar cu legile anterioare ale salarizării, subliniază că și salarizarea procurorilor trebuie realizată ținându-se seama, printre altele, de rolul justiției și de necesitatea asigurării unei reale independențe economice, în fapt nu dă satisfacție acestor imperative.

25. Mai departe, se arată, plecând de la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010, că măsura criticată nu respectă niciuna dintre condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție pentru limitarea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, în opinia autorilor, este încălcat și art. 41 privind dreptul la muncă, fiind invocată în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008. Măsura criticată nu a fost justificată de nicio rațiune economică sau socială și cu atât mai puțin „de nevoile economiei bugetare”. Oricum, dacă s-ar fi impus, la nivel național, adoptarea unor măsuri în vederea restabilirii echilibrului bugetar, legiuitorul ar fi trebuit să justifice oportunitatea și legalitatea acestora, precum și durata lor. În aceste condiții, reducerea salarizării procurorilor față de cea a judecătorilor este arbitrară. În plus, Legea-cadru nr. 153/2017 a fost adoptată într-o perioadă cu creștere economică accentuată, și nu într-o perioadă similară crizei severe din 2010.

26. Mai mult, se încalcă și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece măsura criticată reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate, care a fost realizată de către stat fără respectarea condițiilor impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului: să fie prevăzută de lege, să fie adoptată în urmărirea unui interes public și să fie proporțională.

27. În final, autorii excepției arată că nicio împrejurare de restrângere nu poate justifica *eo ipso* pierderea unor drepturi anterior dobândite sau reconsiderarea beneficiului produs prin dobândirea lor.

28. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

29. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

30. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

31. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

32. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum reiese din motivarea acesteia, îl constituie, pe de o parte, dispozițiile art. 3 alin. (4), ale art. 14 alin. (1), ale art. 25 alin. (1), ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, și, pe de altă parte, o serie de prevederi din anexa nr. V — *Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție” și Curtea Constituțională* — la aceasta. Aceste din urmă prevederi legale vizează (i) tabelul de la lit. A — *Indemnizația de încadrare pentru judecători și magistrați-asistenți* din cadrul capitolului I — *Indemnizația de încadrare pentru judecători, procurori, magistrați-asistenți*, care se referă la indemnizațiile de încadrare ale judecătorilor și ale magistraților-asistenți (tabelul A — anul 2022) și, respectiv, ale procurorilor (tabelul B — anul 2022) și

(ii) art. 9 din capitolul VIII — *Reglementări specifice personalului din sistemul justiției*. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017: „Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, să asigure promovarea personalului în funcții, grade și trepte profesionale și avansarea în gradații, în condițiile legii, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.”;

— Art. 14 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017: „Personalul care deține titlul științific de doctor beneficiază de o indemnizație lunară pentru titlul științific de doctor în cuantum de 50% din nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, dacă își desfășoară activitatea în domeniul pentru care deține titlul. [...]”;

— Art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017: „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”;

— Art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017: a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții; [...]

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; [...]

(4) În perioada 2019—2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h).”;

— Art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017: „Sporul pentru titlul științific de doctor, acordat ca sumă compensatorie sau ca spor la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, după caz, de la data aplicării prevederilor prezentei legi nu se mai acordă, personalul care

deține titlul științific de doctor, indiferent de data obținerii acestuia, beneficiind de prevederile art. 14.”;

— Art. 9 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017: „Indemnizațiile de încadrare ale judecătorilor și ale procurorilor sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. A și, respectiv, lit. B.”

33. Autorii excepției de neconstituționalitate apreciază că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și (5) obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția internațională a muncii, art. 53 privind condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 131 privind rolul Ministerului Public și art. 132 privind statutul procurorilor, precum și prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și celor ale art. 1 din Primul Protocol adițional la aceasta.

34. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că a analizat critici identice cu cele formulate în prezenta cauză prin Decizia nr. 740 din 8 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 15 februarie 2021. Astfel, Curtea a reținut faptul că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică și chiar impune un tratament juridic diferit, precum și faptul că este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată.

35. Cu referire concretă la tratamentul salarial diferențiat al procurorilor față de judecători, Curtea a statuat că opțiunea legiuitorului de a fixa, în ceea ce îi privește pe judecători, coeficienți mai mari decât cei stabiliți pentru procurori se încadrează în dreptul său exclusiv de a realiza diferențierea pe care o apreciază ca fiind corespunzătoare la hotărârea indemnizațiilor de încadrare. Astfel, Curtea a statuat că art. 16 alin. (1) din Constituție nu este și nu poate fi înțeles ca un standard care impune legiuitorului să țină seama în cele mai mici detalii de asemănările sau, după caz, diferențele dintre diversele categorii de subiecți supuși reglementării sale. În mod specific, Parlamentul nu este obligat să țină seama doar de asemănările dintre statutul judecătorilor și cel al procurorilor, statut consacrat inclusiv la nivel constituțional, cum în mod just subliniază autorii excepției, și evidențiate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 866 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 4 ianuarie 2007. Astfel, Constituția, dincolo de reglementarea parțial asemănătoare a statutului judecătorilor și procurorilor, instituie diferențieri între judecători și procurori. În primul rând, Curtea reține că, în vreme ce, potrivit art. 124 alin. (3) al Legii fundamentale, „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”, nicio dispoziție constituțională nu prevede un statut similar pentru procurori. Astfel, potrivit art. 132 alin. (1) din Constituție, „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției”. Prin urmare, în vreme ce judecătorii sunt independenți, procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției.

36. Curtea a subliniat că aceste deosebiri reflectă, în mod firesc, natura diferită a funcțiilor constituționale pe care cele două categorii de magistrați le îndeplinesc. Astfel, potrivit art. 124 alin. (1) din Constituție, judecătorii îndeplinesc justiția în numele legii, în vreme ce, potrivit art. 131 alin. (1) din Constituție, „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele

generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”.

37. De asemenea, Curtea Constituțională a reiterat că Ministerul Public nu face parte din puterea judecătorească, ci din autoritatea judecătorească, concepute diferite în esența lor. Potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, ceea ce înseamnă că dintre cele trei entități cuprinse în autoritatea judecătorească, respectiv în capitolul VI al titlului III din Constituție, numai instanțele judecătorești fac parte din puterea judecătorească. Deși nu face parte nici din puterea executivă sau autoritatea executivă, Ministerul Public nu are o poziție de independență instituțională față de aceasta, întrucât textul Constituției este foarte clar, activitatea desfășurată de procurori fiind sub autoritatea ministrului justiției. Mai mult, în privința tezelor elaborării Constituției s-a respins *expressis verbis* un amendament care prevedea caracterul independent al Ministerului Public în cadrul organizării puterii publice, astfel că nu poate fi ignorată și încălcată voința constituantului originar, care nu a dorit conferirea unei astfel de poziții instituționale. În consecință, interpretarea textului constituțional urmează, în mod firesc, voința legiuitorului constituțional expres normativizată sub forma punerii activității desfășurate de procurori sub autoritatea ministrului justiției.

38. Cu privire la critica prin care se consideră că se realizează discriminarea celor care nu își desfășoară activitatea în același domeniu în care au obținut titlul științific de doctor, Curtea a reamintit că indemnizația prevăzută de art. 14 alin. (1) teza întâi partea finală din Legea-cadru nr. 153/2017 face parte din categoria drepturilor salariale suplimentare, stabilite de legiuitor în limitele opțiunii sale, iar rațiunea acordării acestei indemnizații este încurajarea personalului plătit din fonduri publice de a participa activ la viața științifică, de a-și perfecționa cunoștințele într-un domeniu dat și de a-și îmbunătăți performanțele profesionale la locul de muncă. Având în vedere scopul instituirii sporului pentru doctorat, respectiv îmbunătățirea performanțelor profesionale la locul de muncă al deținătorului titlului științific de doctor, soluția legislativă de a-i exclude de la acest beneficiu pe salariații al căror titlu științific nu face parte din domeniul lor de activitate este justificată și nu are caracter discriminatoriu.

41. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Monica Buzea și alții în Dosarul nr. 6.902/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 3 alin. (4), ale art. 14 alin. (1), ale art. 25, ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) și ale art. 39 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și dispozițiile art. 9 din capitolul VIII, coroborate cu dispozițiile cuprinse în capitolul I lit. A din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

39. În ceea ce privește criticile raportate la standardele constituționale de calitate a legii, Curtea a observat că autorii excepției, în esență, susțin că nu este certă modalitatea de aplicare în timp a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017. Cu referire la aceste critici, Curtea a menționat că, în vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, prin art. 36 din acest act normativ s-a stabilit că, la data intrării în vigoare, 1 iulie 2017, trebuie să se procedeze la reîncadrarea personalului salarizat „*pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38*”. Astfel, art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții prin care se determină în mod specific condițiile de aplicare în timp a legii. Prin alin. (1) al acestui articol este instituită regula aplicării etapizate a legii, începând cu data de 1 iulie 2017, iar etapele ulterioare sunt enunțate în alin. (2)—(6). Prima etapă, reglementată prin art. 38 alin. (2) lit. a) din lege, privește perioada 1 iulie 2017—31 decembrie 2017. Pentru această perioadă s-a adoptat măsura menținerii în plată, la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, a cuantumului brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumului sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

40. Distinct de criticile soluționate prin Decizia nr. 740 din 8 octombrie 2020, Curtea apreciază că și prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale. Astfel, este atributul exclusiv al instanței supreme de a soluționa, prin mecanismele prevăzute de Codul de procedură civilă, eventualele aplicări neunitare ale dispozițiilor legale de către instanțele judecătorești. În plus, eventuala aplicare diferențiată a aceluiași prevederi legale unor situații de fapt care, sub aspecte relevante, sunt asemănătoare nu reprezintă o chestiune de constituționalitate a acestora, ci exclusiv de aplicare a lor, competență ce revine instanțelor judecătorești.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 230

din 27 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și 68
din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și 68 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin Ursu în Dosarul nr. 2.113/89/2018 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 61D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 237D/2020 și nr. 2.300D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Borboly Csaba și Palffy Domokos în Dosarul nr. 1.517/96/2015/a7 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, respectiv excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și 66—68 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Viti Vinicole Petit Paris — S.R.L. din Gănești, județul Mureș, în Dosarul nr. 93/43/2020 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției Palffy Domokos, domnul avocat Sergiu Bogdan, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 237D/2020 și nr. 2.300D/2020 la Dosarul nr. 61D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând criticile de neconstituționalitate formulate prin notele scrise aflate la dosar.

7. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, Decizia nr. 462 din 25 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 18 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.113/89/2018, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și 68 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Cătălin Ursu într-o cauză privind soluționarea apelului formulat de acesta împotriva unei sentințe penale prin care s-a dispus, în temeiul art. 459 alin. (3) lit. c), d) și e) și alin. (5) din Codul de procedură penală, respingerea, ca inadmisibilă, în principiu, a unei cereri de revizuire. În cauză, autorul excepției a formulat mai multe cereri de recuzare, apreciind că judecătorii sunt incompatibili.

9. Prin Decizia penală nr. 13/R din 6 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.517/96/2015/a7, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (5) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Borboly Csaba și Palffy Domokos într-o cauză penală în care autorii au formulat o cerere de recuzare a judecătorului investit cu soluționarea cauzei.

10. Prin Încheierea din 18 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 93/43/2020, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și 66—68 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Viti Vinicole Petit Paris — S.R.L. din Gănești, județul Mureș, într-o cauză privind soluționarea plângerii formulate împotriva ordonanței procurorului, în care declarația de abținere formulată de judecătorul de cameră preliminară a fost respinsă, iar autoarea excepției a formulat cerere de recuzare, în temeiul art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că normele procesual penale criticate „nu prevăd o sancțiune irefutabilă de anulare” în cazul încălcării dispozițiilor privind incompatibilitățile de către instanța de judecată. De asemenea, susțin că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că judecătorul care a fost desemnat să judece cererea de abținere ori cererea de recuzare formulată de judecătorul cauzei poate să respingă o astfel de cerere, în ipoteza în care tocmai judecătorul cauzei a recunoscut că nu poate judeca în mod imparțial și echitabil cauza. Totodată, susțin că dispozițiile art. 68 alin. (5) din Codul de procedură penală stabilesc posibilitatea judecătorului care soluționează cererea de recuzare de a asculta persoana care a formulat cererea, iar nu o obligație în acest sens. Din această perspectivă, susțin că se aduce atingere garanțiilor ce țin de dreptul la un proces echitabil, respectiv oralitatea și contradictorialitatea.

12. **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că este eronată susținerea

autorului excepției potrivit căreia dispozițiile apreciate a fi neconstituționale nu prevăd o „sanctiune irefutabilă” în cazul existenței unui caz de incompatibilitate, în condițiile în care, dacă se constată incidența vreunui caz de incompatibilitate prevăzut de lege, normele procesual penale ale art. 64 și 68 prevăd, în mod expres, că judecătorul incompatibil nu va mai participa la judecarea cauzei, urmând a fi desemnat un alt judecător pentru soluționarea cauzei.

13. Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens reține în acord cu jurisprudența instanței de control constituțional, că procedura de soluționare a cererii de recuzare nu îmbracă forma unui contencios care să reclame un tratament juridic, ci este vorba de o chestiune de administrare a actului de justiție. Cu alte cuvinte, procedura asupra cercetării și judecării cererii de recuzare este o procedură incidentală, al cărei obiect este cu totul distinct de obiectul propriu al procesului penal la care se referă, această procedură nu are caracter juridic penal în sens material, ci caracter administrativ-judiciar, iar actele ce se îndeplinesc în această procedură, după ritualul procesului penal, îi dau un caracter juridic numai în sens formal. Reține, totodată, că, deși procedura soluționării cererii de recuzare nu este în principiu publică, nimic nu împiedică partea care a formulat cererea de recuzare ca, în cazul prezentării la termenul stabilit, să depună concluzii scrise la dosarul cauzei sau chiar să își susțină prin avocat cererea. Cu privire la cele reținute, invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 441 din 21 iunie 2016, nr. 500 din 30 iunie 2016, nr. 271 din 24 aprilie 2018 și nr. 242 din 16 aprilie 2019. Totodată, apreciază că dispozițiile criticate nu sunt de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil. Reține că acestea stabilesc o procedură în două etape, în care criteriile de obiectivitate și imparțialitate sunt apreciate atât de judecătorul cauzei, în forul său interior, subiectiv (cu ocazia formulării declarației de abținere), cât și de un alt judecător, care analizează dintr-o perspectivă obiectivă elementele invocate de judecătorul care se abține.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 64 și 68 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 64: „(1) *Judecătorul este incompatibil dacă: a) a fost reprezentant sau avocat al unei părți ori al unui subiect procesual principal, chiar și în altă cauză; b) este rudă sau afin, până la gradul al IV-lea inclusiv, ori se află într-o altă situație dintre cele prevăzute la art. 177 din Codul penal cu una dintre părți, cu un subiect procesual principal, cu avocatul ori cu reprezentantul acestora; c) a fost expert sau martor, în cauză; d) este tutore sau curator al unei părți sau al unui subiect procesual*

principal; e) a efectuat, în cauză, acte de urmărire penală sau a participat, în calitate de procuror, la orice procedură desfășurată în fața unui judecător sau a unei instanțe de judecată; f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată. (2) Nu pot face parte din același complet de judecată judecătorii care sunt soți, rude sau afini între ei, până la gradul al IV-lea inclusiv, ori se află într-o altă situație dintre cele prevăzute la art. 177 din Codul penal. (3) Judecătorul care a participat la judecarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale de atac sau la rejudecarea cauzei după desființarea ori casarea hotărârii. (4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac. (5) Judecătorul care a participat la soluționarea plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată nu poate participa, în aceeași cauză, la judecata în fond sau în căile de atac. (6) Judecătorul care s-a pronunțat cu privire la o măsură supusă contestației nu poate participa la soluționarea contestației.”;

— Art. 68: „(1) *Abținerea sau recuzarea judecătorului de drepturi și libertăți și a judecătorului de cameră preliminară se soluționează de un judecător de la aceeași instanță. (2) Abținerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluționează de un alt complet de judecată. (3) Abținerea sau recuzarea magistratului-asistent se soluționează de completul de judecată. (4) Abținerea sau recuzarea grefierului se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți, de judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, de completul de judecată. (5) Soluționarea abținerii sau recuzării se face, în cel mult 24 de ore, în camera de consiliu. Dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, judecătorul sau completul de judecată, după caz, poate efectua orice verificări și poate asculta procurorul, subiecții procesuali principali, părțile și persoana care se abține sau a cărei recuzare se solicită. (6) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin. (7) Încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac. (8) Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu poate fi desemnat un judecător din cadrul aceleiași instanțe sau, în cazul instanțelor organizate pe secții, din cadrul aceleiași secții și nici din cadrul unei secții cu aceeași specializare, cererea se soluționează de un judecător de la instanța ierarhic superioară. (9) La instanțele care nu sunt organizate pe secții, în cazul în care se admite abținerea sau recuzarea și nu se poate desemna un judecător de la instanța competentă pentru soluționarea cauzei, judecătorul de la instanța ierarhic superioară desemnează o altă instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat declarația de abținere sau cererea de recuzare, din circumscripția aceleiași curți de apel sau din circumscripția unei curți de apel învecinate. (9¹) În cazul în care se admite abținerea sau recuzarea, dacă instanța competentă pentru soluționarea cauzei este organizată pe secții și nu se poate desemna un judecător de la secția corespunzătoare a acestei instanțe, soluționarea cauzei se realizează de o altă secție a aceleiași instanțe, care are aceeași specializare. Dacă nu există o secție cu aceeași specializare, judecătorul de la instanța ierarhic superioară desemnează o altă instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat declarația de abținere sau cererea de recuzare, din circumscripția aceleiași curți de apel sau din circumscripția unei curți de apel învecinate. (10) Dispozițiile alin. (8)—(9¹) se aplică în mod corespunzător și în cazul soluționării abținerii sau recuzării judecătorului care face parte din completul de judecată.”*

18. În susținerea neconstituționalității normelor procesual penale criticate, autorii excepției invocă atât prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în

drepturi, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare, cât și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și ale art. 47 paragraful 2 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, referitoare la dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil. Invocă, totodată, aspecte din preambulul Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Principiile de bază ale independenței sistemului judiciar, redactate de Națiunile Unite în 1985, Principiile de la Bangalore privind conduita judiciară, Recomandarea nr. 94(12) a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei către statele membre privind independența, eficiența și rolul judecătorilor, Recomandarea nr. CM/Rec (2010)12 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile și Avizul nr. 3 al Comitetului Consultativ al Judecătorilor Europei (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei asupra principiilor și regulilor privind imperatiile profesionale aplicabile judecătorilor și în mod deosebit a deontologiei, comportamentelor incompatibile și imparțialității.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența sa, respectiv Decizia nr. 500 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 23 septembrie 2016, paragrafele 17—19 și 23—27, Curtea reține că recuzarea este o ipoteză de excludere a judecătorului suspect — *judex suspectus* (distinct de *judex incapax* și *judex inhabilis*), iar „*suspiciunea rezonabilă*” poate avea numeroase temeuri, astfel cum se arată în literatura de specialitate, „pot exista anumite împrejurări, interese, relațiuni, pasiuni, preocupățiuni care ar putea să producă îndoială, suspiciune asupra imparțialității judecătorului, și de aceea legea, în interesul bunei justiții, a încrederii în justiție, și a prestigiului acesteia, prevede recuzabilitatea judecătorului suspect. (...) *judex suspectus* trebuie să fie dispensat de a judeca procesul în care, ținându-se cont de forța medie de rezistență individuală, s-ar putea prezuma că este imparțial (...)”. Cu privire la imparțialitate, Curtea reține că, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție, „*justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, ceea ce presupune, pe de o parte, ca activitatea de judecată să se desfășoare în mod obiectiv, „*în numele legii*”, după cum prevede art. 124 alin. (1) din Legea fundamentală, ținându-se seama totodată de dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”. Așadar, principiul imparțialității justiției constituie un corolar al principiului legalității ce caracterizează statul de drept. Pe de altă parte, principiul imparțialității presupune ca autoritățile cărora le revine sarcina de a desfășura justiția să fie neutre.

20. Totodată, Curtea observă, în acord cu jurisprudența instanței de la Strasbourg (a se vedea, în acest sens, hotărârile pronunțate în cauzele Curtii Europene a Drepturilor Omului: *Procola împotriva Luxemburgului*; *Le Compte van Leuven, de Meyer împotriva Belgiei*; *Thorgeir împotriva Islandei*; *Hauschildt împotriva Danemarcei*; *Klezan împotriva Olandei*; *Piersack împotriva Belgiei*; *De Cubber împotriva Belgiei*; *Grievies împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*; *Kyprianou împotriva Ciprului*; *Wettstein împotriva Elveției*; *Padovani împotriva Italiei*; *Rudnichemko împotriva Ucrainei*; *Castillo Algar împotriva Spaniei*; *Micallef împotriva Maltei*), că imparțialitatea magistratului, ca o garanție a dreptului la un proces echitabil, poate fi apreciată într-un dublu sens: un *demers subiectiv*, ce tinde a determina convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate subiectivă, și un *demers obiectiv*, cu scopul de a determina dacă

acesta a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă. De asemenea, imparțialitatea subiectivă este prezumată până la proba contrară, în schimb, aprecierea obiectivă a imparțialității constă în a analiza dacă, independent de conduita personală a judecătorului, anumite împrejurări care pot fi verificate dau naștere unor suspiciuni în ceea ce privește lipsa de imparțialitate.

21. Curtea Europeană a Drepturilor Omului admite că nu există o delimitare clară între aspectul obiectiv și cel subiectiv și că, pentru a statua asupra imparțialității judecătorului, același act al unui judecător poate fi analizat atât prin prisma demersului subiectiv, cât și a celui obiectiv (Hotărârea din 5 februarie 2009, pronunțată în *Cauza Olujić împotriva Croației*, paragraful 57 și următoarele, Hotărârea din 11 iulie 2013, pronunțată în *Cauza Rudnichenko împotriva Ucrainei*, paragraful 114). Potrivit jurisprudenței aceleiași instanțe, imparțialitatea, conform demersului subiectiv, se prezumă până la proba contrară, atitudinea părtinitoare a judecătorului într-o anumită cauză urmând a fi dovedită, însă Curtea poate aplica, de asemenea, testul obiectiv, pentru a determina dacă judecătorul oferă suficiente garanții pentru a exclude orice bănuială legitimă în privința sa (Hotărârea din 1 octombrie 1982, pronunțată în *Cauza Piersack împotriva Belgiei*, paragraful 30, și Hotărârea din 1 octombrie 1982, pronunțată în *Cauza Grievies împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 69). În aplicarea acestui test, opinia părții cu privire la imparțialitatea judecătorului cauzei este importantă, dar nu decisivă. Esențial este ca bănuielile referitoare la imparțialitate să poată fi justificate rezonabil, caz în care judecătorul bănuiește de incompatibilitate trebuie să se retragă de la soluționarea cauzei (Hotărârea din 11 iulie 2013, pronunțată în *Cauza Rudnichenko împotriva Ucrainei*, paragraful 113, Hotărârea din 15 octombrie 2009, pronunțată în *Cauza Micallef împotriva Maltei*, paragraful 98).

22. În continuare, Curtea reține că prin *recuzare* se înțelege manifestarea de voință a uneia dintre părți sau a procurorului, prin care se solicită ca persoana incompatibilă să nu facă parte din completul de judecată sau din constituirea instanței de judecată. Este vorba despre o modalitate subsidiară de rezolvare a incompatibilității, ce are caracterul unei excepții de incompatibilitate, utilizată doar atunci când, anterior, persoana incompatibilă nu a formulat declarație de abținere ori declarația de abținere a fost respinsă. În Codul de procedură penală, recuzarea judecătorului și procedura de soluționare a acesteia sunt reglementate în art. 67 și 68, normele procesual penale în vigoare nerelevând diferențe semnificative față de dispozițiile cuprinse în art. 51 și 52 din Codul de procedură penală din 1968. Astfel, Curtea observă că actuala reglementare, după modelul art. 51 din vechiul Cod de procedură penală, legiferează două etape de rezolvare a cererii de recuzare. În primul rând, potrivit art. 67 alin. (5) din Codul de procedură penală, cererea de recuzare presupune o etapă de examinare a admisibilității în principiu, care se realizează de judecătorul sau de completul de judecată în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare. Urmează, dacă se constată faptul că cererea de recuzare este admisibilă în principiu, ca aceasta să fie trimisă unui alt judecător sau unui alt complet de judecată din cadrul aceleiași instanțe spre soluționare. În concret, Curtea observă că, potrivit art. 109 alin. (1) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 3.243 din 22 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1254 și 1254 bis din 27 decembrie 2022, „*Incidentele procedurale referitoare la incompatibilitatea, recuzarea sau abținerea tuturor membrilor completului de judecată se vor soluționa de*

completul cu numărul imediat următor, care judecă în aceeași materie. Dacă în materia respectivă nu mai există decât un singur complet de judecată, incidentele procedurale referitoare la toți membrii completului se vor soluționa de acesta. Dacă nu mai există un complet care judecă în acea materie, incidentele vor fi soluționate de completul din materia și după regulile stabilite de președintele instanței.” Cu titlu de excepție, potrivit alin. (8) al art. 68 din Codul de procedură penală, când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu poate fi desemnat un judecător din cadrul aceleiași instanțe, cererea se soluționează de un judecător de la instanța ierarhic superioară.

23. În ceea ce privește procedura de soluționare a cererii de recuzare, Curtea a reținut, în Decizia nr. 500 din 30 iunie 2016, precizat, că aceasta nu îmbracă forma unui contencios care să reclame un tratament jurisdicțional, ci este vorba de o chestiune de administrare a actului de justiție. Cu alte cuvinte, procedura asupra cercetării și judecării cererii de recuzare este o procedură incidentală, al cărei obiect este cu totul distinct de obiectul propriu al procesului penal la care se referă, această procedură nu are caracter jurisdicțional penal în sens material, ci caracter administrativ-judiciar, iar actele ce se îndeplinesc în această procedură, după ritualul procesului penal, îi dau un caracter jurisdicțional numai în sens formal. Într-o analiză comparativă a cadrului legislativ actual cu cel din Codul de procedură penală din 1968, Curtea a observat că în ambele reglementări soluționarea recuzării se realizează fără citirea părților și a procurorului. Fiind sesizată cu dispozițiile din Codul de procedură penală din 1968 referitoare la soluționarea recuzării, instanța de contencios constituțional a reținut că, potrivit prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (2), „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar, potrivit dispozițiilor art. 127 din Constituție, „ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege”. De asemenea, Curtea a luat în considerare și prevederile cuprinse în art. 129 din Constituție, potrivit cărora „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Având în vedere aceste prevederi constituționale, Curtea a statuat că legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată, cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Așa fiind, Curtea a reținut că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare este în deplină concordanță cu prevederile constituționale, având în vedere că aceasta face parte integrantă din procedura de judecată (a se vedea Decizia nr. 290 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 589 din 7 iulie 2005). De asemenea, Curtea a reținut că reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Astfel, referitor la vechea reglementare, instanța de contencios constituțional a statuat că, potrivit art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală, examinarea cererii de recuzare se face „de îndată”, iar părțile sunt ascultate numai „dacă se găsește necesar”, în vederea împiedicării tergiversării soluționării cererii de recuzare și, implicit, a cauzei în care aceasta a fost formulată (a se vedea Decizia nr. 1.016 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 22 decembrie 2012).

24. În aceste condiții, Curtea a constatat că soluționarea cererilor de recuzare, potrivit noii reglementări, trebuie însoțită, de asemenea, de dezideratul asigurării celerității acestei proceduri, tocmai pentru a nu se impieta asupra soluționării în ansamblu a cauzei. De altfel, Curtea a observat că, potrivit tezei a doua a alin. (5) al art. 68 din Codul de procedură penală, dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, judecătorul sau

completul de judecată, după caz, poate efectua orice verificări și poate asculta procurorul, subiecții procesuali principali, părțile și persoana care se abține sau a cărei recuzare se solicită. Curtea a reținut, totodată, că, deși procedura soluționării cererii de recuzare este în principiu nepublică, nimic nu împiedică partea care a formulat cerere de recuzare ca, în cazul prezentării la termenul stabilit, să depună concluzii scrise la dosarul cauzei sau chiar să își susțină prin avocat cererea.

25. Totodată, Curtea observă că în jurisprudența sa (Decizia nr. 438 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 25 octombrie 2017, paragrafele 16—18) a reținut că, prin modul cum este concepută structura secțiunii a 6-a — *Incompatibilitatea și strămutarea a capitolului II — Competența organelor judiciare* al titlului III — *Participanții în procesul penal* al părții generale din Codul de procedură penală, legiuitorul a avut în vedere faptul că cel dintâi care are cunoștință de existența unei situații de incompatibilitate, dintre cele prevăzute la art. 64 din Codul de procedură penală, este judecătorul, care, înțelegând că se află în unul dintre cazurile reglementate prin norma anterior menționată, trebuie să formuleze o declarație de abținere, potrivit art. 66 din același cod. Lipsa formulării unei astfel de declarații ori respingerea ei, conform dispozițiilor art. 68 din Codul de procedură penală, determină continuarea situației de posibilă incompatibilitate, aspect care îndreptățește partea interesată să promoveze o cerere de recuzare. Aceasta va fi soluționată, conform prevederilor art. 68 din Codul de procedură penală, nefiind condiționată de neformularea de către judecătorul în cauză a unei declarații de abținere. Prin urmare, partea interesată are dreptul de a se prevala de dispozițiile art. 67 și următoarele din Codul de procedură penală, independent de conduita procesuală anterioară a judecătorului vizat de cererea de recuzare, cu respectarea limitelor prevăzute la alin. (4) și alin. (5) ale art. 68 din Codul de procedură penală, beneficiind, astfel, de toate garanțiile procesuale specifice dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare.

26. De asemenea, Curtea reține că, în ipoteza în care atât declarația de abținere, cât și cererea de recuzare sunt respinse, împotriva hotărârii ce urmează a se da după judecarea cauzei penale părțile au deschise căile de atac prevăzute de lege, respectiv declararea apelului, în condițiile prevăzute de art. 408—425 din Codul de procedură penală, ipoteză în care instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept [art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală], astfel încât, apelul fiind devolutiv sub toate aspectele, existența cazului de incompatibilitate a judecătorului din fond poate fi supusă controlului instanței de apel. De asemenea, existența cazurilor de incompatibilitate a judecătorului din apel — dintre cele prevăzute de art. 64 din Codul de procedură penală — poate fi invocată prin formularea căii extraordinare de atac a contestației în anulare, în temeiul art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Așadar, prin reglementarea acestui motiv separat de contestație în anulare, legiuitorul a acordat o importanță deosebită consecințelor existenței unui caz de incompatibilitate a judecătorului în înfăptuirea actului de justiție, în condițiile în care, prin formularea unei căi extraordinare de atac, se tinde la înlăturarea autorității de lucru judecat a unei hotărâri penale definitive și care își produce efectele (în același sens Decizia nr. 651 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2017, paragraful 36).

27. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor precitate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cătălin Ursu în Dosarul nr. 2.113/89/2018 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori, de Borboly Csaba și Palffy Domokos în Dosarul nr. 1.517/96/2015/a7 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, respectiv de Societatea Viti Vinicole Petit Paris — S.R.L. din Gănești, județul Mureș, în Dosarul nr. 93/43/2020 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 64 și 68 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea anexelor nr. 1 și 2
la Hotărârea Guvernului nr. 356/2023 privind aprobarea
domeniilor și programelor de studii universitare de master
acreditate și a numărului maxim de studenți
ce pot fi școlarizați în anul universitar 2023—2024**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexele nr. 1 și 2 la Hotărârea Guvernului nr. 356/2023 privind aprobarea domeniilor și programelor de studii universitare de master acreditate și a numărului maxim de studenți ce pot fi școlarizați în anul universitar 2023—2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 și 345 bis din 25 aprilie 2023, se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2*) la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Simona Bucura-Oprescu

București, 3 august 2023.

Nr. 651.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului
din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2023,
și privind aprobarea normativelor și limitelor maxime de cheltuieli pentru organizarea
Forumului de Afaceri al Inițiativei celor Trei Mări, a activităților și reuniunilor naționale
și pentru coordonarea altor colaborări în marja Inițiativei celor Trei Mări,
în contextul organizării Summitului Inițiativei celor Trei Mări la București,
ce vor avea loc în perioada 6—7 septembrie 2023**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 2023, pentru Cancelaria Prim-Ministrului, cu suma de 2.500 mii lei, reprezentând credite de angajament și credite bugetare, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2023, pentru organizarea Forumului de Afaceri al Inițiativei celor Trei Mări, a activităților și reuniunilor naționale și pentru coordonarea altor colaborări în marja Inițiativei celor Trei Mări, în contextul organizării Summitului Inițiativei celor Trei Mări la București, ce vor avea loc în perioada 6—7 septembrie 2023, la București.

Art. 2. — (1) Cancelaria Prim-Ministrului răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

(2) Sumele rămase neutilizate se restituie la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului până la finele anului 2023.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Secretariatului General al Guvernului pe anul 2023.

Art. 4. — (1) Se aprobă normativelor și limitele maxime de cheltuieli pentru organizarea Forumului de Afaceri al Inițiativei celor Trei Mări, a activităților și reuniunilor naționale și pentru coordonarea altor colaborări în marja Inițiativei celor Trei Mări, în contextul organizării Summitului Inițiativei celor Trei Mări la București, ce vor avea loc în perioada 6—7 septembrie 2023, la București, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) În sensul prezentei hotărâri, prin participanți la acțiunile/activitățile derulate în cadrul Forumului de afaceri „Inițiativa celor Trei Mări”, precum și la evenimentele conexe, ce vor avea loc la București în perioada 6—7 septembrie 2023, se înțelege: delegați oficiali, reprezentanți mass-media, personal de securitate și organizatori, străini și români.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean
Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,
Alexandru-Mihai Ghigiu
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 3 august 2023.
Nr. 678.

ANEXĂ

NORMATIVELE ȘI LIMITELE MAXIME DE CHELTUIELI

**pentru organizarea Forumului de Afaceri al Inițiativei celor Trei Mări, a activităților și reuniunilor naționale
și pentru coordonarea altor colaborări în marja Inițiativei celor Trei Mări, în contextul organizării Summitului Inițiativei
celor Trei Mări la București, ce vor avea loc în perioada 6—7 septembrie 2023, la București**

- a) Mic dejun/dejun/dineu de lucru, mese oficiale oferite de viceprim-miniștri, miniștri, conducătorii celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale: 500 lei/persoană/tip de acțiune/zi
- b) Mic dejun/dejun/dineu de lucru, mese oficiale oferite de secretari de stat, subsecretari de stat, secretari generali, secretari generali adjuncți: 400 lei/persoană/tip de acțiune/zi
- c) Recepție oferită de persoanele prevăzute la lit. a) și b): 350 lei/persoană/eveniment
- d) Cocktail oferit de persoanele prevăzute la lit. a) și b): 180 lei/persoană/eveniment
- e) Coffe-break oferit participanților la evenimente: 120 lei/persoană/zi
- f) Cadouri ce pot fi oferite participanților: 150 lei/persoană
- g) Materiale informative și de lucru: 450 lei/persoană
- h) Servicii de interpretariat: 200 lei/interpret/oră

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind revocarea și numirea unor membri în cadrul Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și pentru modificarea art. 1 din Decizia prim-ministrului nr. 270/2014 privind numirea membrilor Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară**

Având în vedere propunerea ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, formulată prin Adresa nr. 95.198 din 4 iulie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.727 din 5 iulie 2023,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 3 alin. (9) și (10) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. I. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Szallos Nándor, reprezentant al Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, se revocă din calitatea de membru al Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

(2) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marin Țole, secretar de stat în cadrul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, se numește în calitatea de membru al Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

Art. II. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Szabó József, reprezentant al Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, se revocă din calitatea de membru al Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

(2) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cornel-George Comșa, consilier al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, se numește în calitatea de membru al Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

Art. III. — La articolul 1 din Decizia prim-ministrului nr. 270/2014 privind numirea membrilor Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 1 octombrie 2014, cu modificările ulterioare, punctele 6 și 7 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„6. Marin Țole — membru, secretar de stat — Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației;

7. Cornel-George Comșa — membru, consilier ministru — Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației;”.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mircea Abrudean

București, 4 august 2023.

Nr. 336.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.